

אור האמונה

פרשת תצוה

שבת קודש ❖ יא' אדר, תש"פ

גיליון מס. 724

פסוק

כל מטרתנו בהפצת העלון היא זיכוי הרבים.

קחו חלק בהפצה ותזכו למתנות הנפלאות
שמבטיחים חכמנו זכרונם לברכה:

"כל המזכה את הרבים, אין חטא בא על ידו"
(פרקי אבות)

"כל המזכה לאחרים, אותה הזכות עומדת לו
ואינה סרה ממנו" (הזוהר הקדוש)

**מותו להדפיס, לצלם, לשכפל ולהפיץ את
העלון כנאמר:**

"אין חפץ ה' כי אם במי שמזכה את הבריות"
(חסד לאברהם)

פורים וְשֵׁבַת זְכוּר

הגאון מוילנא זי"ע, כשהיה רוצה במשך ימות השנה להתחזק באמונה ולהרגיש שהוא בידיו של הקב"ה, היה לומד את "מגילת אסתר" ומתבונן איך שהקב"ה מוליך את כל אחד מישראל בידיו, וכל צעד שקורה אצל האדם יש בו חשבון מדוקדק ונפלא.

כל שניה זה נס, כל החיים זה נס אחד גדול. מגילת אסתר, כשמה כן היא, מגלה את ההסתרה שלי ה'. כי בפורים הכל היה כביכול אבוד, כביכול יאוש, גזירת כליה, ובתוך החושך הזה מתגלית לה הנקודה של ההתגלות האלוהית ומאירה את החושך.

אנחנו בעיצומו של חודש שכל ענינו שמחה, חודש אדר. אנשים חושבים ששמחה זה דבר קל ופשוט ומובן מאליו. ששמחה זה לצחוק, או לרקוד ולשיר, או לספר בדיחה וזהו... נהיים שמחים. רבינו מסביר שלהיות בשמחה זו עבודה גדולה וזה לא בא בקלות: "והכלל, שצריך להתגבר מאד בכל הכוחות, להיות אך שמח תמיד כי טבע האדם למשוך (את) עצמו למרה שחורה ועצבות מחמת פגעי ומקרי הזמן, וכל אדם מלא יסורים, על כן צריך להכריח את עצמו בכוח גדול להיות בשמחה תמיד ולשמח את עצמו בכל אשר יוכל".

צריך להכניס אמונה קדושה לחיים שלנו, רק זה יוציא אותנו מהעצבות. מהנפילות האלה. שמחה היא תוצאה של אמונה. אמונה בבורא עולם שברא אותך בשביל להיטיב לך, בשביל לרחם עליך, וכל מה שהוא עושה איתך זה הכי טוב בשבילך. כל זמן שאדם לא חי באמונה, הוא ילך כל הזמן עם הרגשה שלא טוב לו. כל זמן שאדם לא חי באמונה שכל מה שעובר עליו זה הכל לטובתו, גם הקשיים, והחסרונות, ומה שלא הולך, הנפילות, והירידות, הוא לא יהיה שמח. לכן אדם צריך להחליט שהוא יתאמץ להיות שמח ולא משנה

פורים הקדוש

יש יום אחד בשנה שבו זורקים לגמרי את השכל והולכים רק עם אמונה. בפורים ניתנת לכל יהודי הזדמנות לשפר את היכולת להתבונן במציאות ולראות בכל מקרה ומקרה את ההשגחה. את ידו של הקב"ה. מלכות ה' מתגלית אז בשלמותה. האדם רואה שהכל זה רק ה' עושה ואין עוד מלבדו יתברך.

בפורים נגזירה גזירה איומה ונוראה על היהודים שהפכה לישועה מושלמת ומופלאה. במקום השק והאפר, יוצא מרדכי היהודי בלבוש מלכות, ברוב פאר והדר. אותו רשע שגזר גזירה נוראה על עם ישראל פתאום הוא מתהפך ונותן ליהודים רשות להרוג את מבקשי נפשם, פורים הקדוש פוקח לנו את העיניים לראות איך ההשגחה הפרטית מגיעה לכל פרט ופרט בחיינו, ה' שולט גם על הלבבות וגם על המוחות, ה' יכול להפוך אויב לאוהב.

הנס של פורים, נוהגים לומר שהוא גדול מכל הניסים האחרים, ולכאורה תמוה, הרי אין פה שום שינוי הטבע כמו שהיה בקריעת ים סוף, או בחנוכה כשפח קטן של שמן שאמור היה להספיק ליום אחד הספיק לשמונה ימים, אלא שניסים גלויים כאלה, שיש בהם שינוי הטבע אינם יכולים להיות כי אם לפי שעה, באותו עת, ואח"כ הקב"ה מנהיג את עולמו ומסתיר את עצמו בתוך הטבע. בפורים ראו כולם איך ההשגחה המופלאה של הקב"ה מלוכשת בטבע תמיד. לא שקרה לנו נס בתוך הטבע, אלא כל הטבע הוא נס,

מה שיעבור עליו. כי הוא מאמין שזה רצון השם שהוא יעבור את מה שהוא עובר. בורא עולם רוצה שיהיה לי את החיסרון הזה, בורא עולם רוצה ככה ואני צריך לשמוח בזה. זאת העבודה שלך - לשמוח! ולהגיד תודה! כי זה הכי טוב בשבילך כרגע!

תזכור שיש בורא לעולם, והוא מנהיג פה את הכל, הוא יודע בדיוק מה אתה צריך לעבור, ואתה צריך להאמין באמונה שלמה שמפה תצמח הישועה שלך, דווקא בדרך הזו, דווקא על ידי הקשיים האלה, זה המסלול שהנשמה שלך צריכה לעבור כדי להגיע לתיקון שלה. תאמין שה' יודע מה הוא עושה עם כל אחד ואחד, שהוא עושה איתו את הטוב ביותר.

המגילה זה לא איזה מעשה קדום שפעם היה, הסיפור של המגילה הוא הסיפור של כל אחד מאיתנו. כשהיודי מגיע לשפל המדרגה, אם הוא ימשיך לקוות ולרצות ולבקש, הוא יזכה שהכל יתהפך לטובה.

השמחה של פורים היא לא על מה שקרה אז השמחה היא של כל אחד מאיתנו, כאן, ועכשיו. "להודיע שכל קוויץ לא יבושו! ולא יכלמו לנצח כל החוסים בך". פורים אומר די להסתרה של השגחת הקב"ה. הבעיה שלנו שאנחנו בעצמנו מסתירים לנו את הקב"ה. כי פה כואב לנו וכואב לנו שם, וזה אמר ככה וזה אמר לנו אחרת וזה בכלל לא אומר לנו, הוא פשוט לא מדבר אתנו, מתחשק לנו משהו ולא זכינו לזה, ואנחנו מצטערים, זה לא משנה אם בגשמיות או ברוחניות, בכל המובנים, צריך לצאת מן ההסתרה של העצבות, לצאת מן ההסתרה שאנחנו לא מצליחים בחיים, שלא הולך לנו, שהחיים שלנו מאד קשים, שהגורל פגע דוקא בנו, כל השמחה של פורים זה שהתגלה לנו שה' נמצא איתנו כל שניה, כל רגע, שכל מה שקורה לנו זה ממנו יתברך והכל לטובה, הכל זה רחמים.

יש כזו התעוררות לאהבת ישראל בפורים שזה לא יתואר ולא ישוער. נכנס קצת יין ואתה משתחרר מכל מעצור, אוהב את כולם ואומר להם את כל המילים הטובות שרצית להגיד להם כל השנה רק שהתביישת. בפורים הלב כל כך מתרחב, שהוא מבקש להטביע את העולם כולו במשלוחי מנות ומתנות לאבינוים. יהודי מטבעו הוא טוב. אפילו אם המעשים שלו לא כל כך טובים, הנשמה שלו טובה. אם הוא עשה משהו לא טוב, אז הוא מתחרט. אם עשו לו משהו לא טוב, אז הוא מוחל וסולח. ככה להסתכל על יהודי. בפורים ניתנת לכל יהודי הזדמנות להתבונן במציאות ולראות בכל מקרה ומקרה את יד ההשגחה, את ידו של הקב"ה. זוהי מתנת החג האמיתית, זהו משלוח המנות שדואגים מרדכי ואסתר לשלוח לכל יהודי לחג הפורים, בכל שנה ושנה. המלחמה שניהלו מרדכי ואסתר נגד המן היא חלק מהמלחמה שנמשכת עד ימינו. מלחמה במי שכופר בהשגחת ה' בעולם ח"ו. המפלה של המן היא אור גדול המבהיק עד עצם היום הזה. אור שכולו אומר: "אין עוד מלבדו".

"אִתָּה תִּצְוָה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" (כז.)

תצווה לשון צוותא, חיבור. התענוג הכי גדול זה כשאוהבים את השם. זה מעל הכל. צריך לשמור על האהבה הזו שלא תתקרר. העונש הכי גדול זה לבקר. זה כשאין חשק לקדושה. כל חום הלב הולך ח"ו למקומות אחרים. הקב"ה מזהיר אותנו לא תעשו לכם אלוהי כסף ואלוהי זהב. הקב"ה יודע שלקחת בן אדם שעשוי מחומר ולרצות שהוא יהיה מחובר לאלוקים זה מאד קשה. מאד מאד קשה. העולם הזה מלא בדברים שיכולים לקרר אותנו ח"ו. על מה היתה הגזירה הנוראה הזאת שנגזרה על היהודים בפורים? שהם נהנו מסעודתו של אחשוורוש. זאת הסכנה הכי גדולה, שאדם בעצם מקיים את הכל, הכל נפלא, אי אפשר להעיר לו שום הערה, לא על הלבושים שלו ולא

על שום דבר, הכל מצויין, הכל בהכשר, אבל הנשמה שלו נמצאת במקום אחר. זה הקב"ה לא היה יכול לסבול. הקב"ה קידש אותנו, כמו שאיש מקדש אישה ואנחנו לא יכולים להסתכל לצדדים. אין דבר כזה נאמנות כפולה. ה' רוצה את כל ההוויה שלנו, שהחיות שלנו תיהיה רק ממנו. אדם אומר - אני מספיק חזק, זה לא ינתק אותי מהשי"ת, לא יקרה לי כלום אם אני אקרא משהו שלא צריך, אם אני אשמע משהו שלא טוב לשמוע. זה לא אמת. צריך ללמוד מאותם יהודים מורמים מעם, שכל שיחם ושיגם היו תורה וחסד. ושמרו מכל משמר על כל דבר שנכנס אליהם.

יהודי צריך כל הזמן לשאוף למעלה, אל ה'. הוא צריך להחליט ששום דבר לא יבלבל אותו, שום דבר לא יזיז אותו מהנקודה הזו שהוא רוצה רק את ה'. אדם שעוד לא טעם פעם אחת את האור האמיתי של השם, אז מסכן, הוא כל הזמן חושב שהתענוג היחידי שיש בעולם זה התענוג של הגוף. אם פעם אחת יטעם טעם של תורה, של תפילה, של התבודדות, טעם של קדושה, של רוחניות, כבר אי אפשר יהיה לרמות אותו. והעיקר זה הטעם של הרצון. אדם רק רוצה את השם, איזה טעם זה! כל הזמן מתגעגע. כל הזמן כוסף.

נבראנו כאן בעולם הזה להתענג על ה'. להידבק בה'. התחליף לתענוגות השקריים שהעולם הזה מציע לנו הוא לחיות חיים של קדושה, אין עונש יותר גדול מזה שאדם אין לו חשק להתפלל, אין לו חשק לתורה, הלב שלו נהיה קר לכל דבר שבקדושה, כי הוא נתן את כל חום לבו לצד האחר. אדם שחי מתוך שמירת התורה, מתעלה למעלה מדרך הטבע, הוא נהפך לבריה חדשה לגמרי. התורה מרוממת אותו לחיי קדושה ואמת. כפי שמסופר על רבי שמעון בן שטח שקנה חמור מאיזה ישמעאלי, ונמצאה מרגלית יקרה בצואר החמור, והחזיר רבי שמעון בן שטח את המרגלית לישמעאלי, ואמר חמור קניתי, מרגלית לא קניתי, ואמר אותו ישמעאלי: ברוך ה' אלוקי שמעון בן שטח. אשרינו שבחרנו בדרך האמת והשלמות, שכל רצוננו לעזוב עולם של יצרים ולהיכנס לעולם של קדושה.

מה ה' רוצה מהאדם במלחמה הארוכה בעולם הזה? שהוא ידע שה' נתן בו יצר הרע, כך גזר הבורא בחוכמתו, שיהיה לאדם יצר הרע, ומה על האדם לעשות? להתפלל. לא לכעוס על עצמו, לא להיות עצוב ושביר ומיואש מזה שיש לו יצר הרע שהרי אדם לא ברא את עצמו עם הטבע הזה, כך ברא אותו ה', ולכן ה' לא בא בטענות לאדם על כך שיש לו יצר הרע, אלא הוא רק רוצה שהאדם ירים את הראש למעלה, אל ה'. העצה היחידה לעבור את החיים בשלום זה לחיות עם בורא עולם. כל כך הרבה עובר עליך ביום אחד, איך אתה יכול להישאר עם זה לבד? אתה חייב ללמוד לדבר עם ה'! פגישה יומית עם בורא עולם פותחת את הסתימות, משחררת את המועקות, מביאה לקירבת ה' כל כך נפלאה, הנפש שלך זקוקה לזה. רבי נתן אומר שיגיע הזמן וזו תהיה דרך כבושה לרבים, כמו שהיום מניחין תפילין כך בעתיד ידברו עם ה'.

יהודי צריך לחיות את האמונה בשלמות, עד שהכל ממש בוער בו, שזאת תהיה כל חיותו וכל שיחתו, עם כל מי שייפגש, ידבר רק על זה, צריך לחיות את הדברים, שזה יזרום בדם. כמו שאני רוצה אתכם אני רוצה שאתם תרצו אותי. מה אני מבקש מיהודי? במה שהוא ניכר שהוא יהודי? שהוא את המסר הזה שאין עוד מלבדו הוא לוקח את זה אל הלב, מאמץ אותו, לא עוזב אותו, נושם אותו, ישן איתו, קם איתו, אוהב אותו, תודה רבה שיש ה', תודה רבה שאין עוד מלבדו, זה לא איזה מן גזירה, איזה משהו קשה, כן, הבנתי את זה בשכל אבל עכשיו תעזבו אותי. עכשיו יש לי חשק לזה ועכשיו לי תאוה לזה, ועכשיו יש לי רצון לזה, לא! את המסר הזה שאין עוד מלבדו, אני מתפלל על זה, כוסף לזה, ומבקש את זה, ומאמץ את זה לליבי, וכשאני רואה שאני לא מצליח אז אני עוד פעם מתפלל ועוד פעם מבקש, זה מה שאני הכי רוצה. אם

אדם משקיע את החיים שלו באין עוד מלבדו, ומגדל את הילדים שלו על זה, הוא יראה נפלאות, כי כשאין עוד מלבדו אז כל כך הרבה בעיות נעלמות מאיתנו, כל כך הרבה דאגות כבר לא שייכות אלינו.

ה' מחכה לנו. מצפה לראות איפה יש לנו איזה פרפור בלב, פרפור של עליה, של רצון להתקדש, להיות יותר טוב, אפילו בפסיק הכי קטן, ה' אוסף את כל הנקודות האלה. משתעשע אתן, אפילו שאלה הדברים הכי קטנים. והעיקר זה הרצון. זה המבחן שלך. כי בעצם הוא זה שיקרב אותך אל ה'. אדם צריך כל הזמן להתחזק בנקודה הזו, לא משנה מה עובר עליך, שהוא רק רוצה את ה'. זה כל הסוד. שאפשר לפחות לרצות. ולעשות מהרצון תפילה, יש לך התעוררות להיות צדיק, אל תזרוק את זה בגלל שאתה זוכר שבעבר כבר ניסית ולא הלך לך. אל תתייאש מזה. אתה לומד באיזה ספר מוסר או חסידות, אתה שומע איזה דרשה מרב ובאה לך התעוררות? אז גם אם אתה מבין שאי אפשר בבת אחת להיות צדיק גדול, אבל תרצה, תעמוד בפניה ותגיד כמה מילים לקדוש ברוך הוא. זה כל כך יקר כשיש לאדם רצונות חזקים וכיסופים גדולים לה' יתברך. כי אם תתמיד בהם, אז הקב"ה יעזור לך שגם אתה תזכה להיות צדיק.

אנחנו בשבת זכור. מצוות עשה מן התורה לזכור את אשר עשה לך עמלק. מה הוא כבר עשה העמלק הזה שהקב"ה הכריז עליו מלחמת חורמה עד סוף כל הדורות? הוא ניסה לפגוע בדבר הכי חשוב שיש לו ליהודי, ברצון. "אשר קרן בדרך". ניסה לקרר לך את הלב. ניסה להכניס בליבך ספקות, אולי היתה כאן תופעת טבע בקריעת ים סוף וזה בכלל לא היה נס? הקריאה הנוראה הזו לזכור את אשר עשה לנו עמלק היא בעצם קריאה לזכור את התכלית, לזכור את ה', לזכור שאין עוד מלבדו.

נקודת הכסף

אני אברך המתגורר באחת מערי השדה, מבורך ומטופל בתשעה ילדים קטנים שיהיו בריאים, ועסוק עד למעלה מראשו בלמוד וללמד, וגם בעבודה צדדית קטנה של משגיח כשרות. אין לי רשיון נהיגה, ולכן מעולם לא רכשתי מכונית, אלא שהמציאות מוכרת לכולנו - פיזור הילדים בבתי הספר ובגנים אילצה אותי מפעם לפעם לרכוש אופניים מתאימים. בשנתיים הראשונות רכשתי אופניים פשוטים, הצמדתי להם שני כסאות ויצאתי למשימת הפיזור... כשנוסף הילד השלישי הוספתי עוד כסא. אומנם הכל בטיחותי וחוקי, אבל הנשמה שלי פרחת ממאמץ הלחיצה על הדוושות. לא הספקתי לחשוב כיצד אתמודד עם עול הפיזור והאיסוף, והאופניים נגנבו. התנחמתי בעובדה שבין כה וכה עלי לרכוש זוג אופניים יותר איכותי עם הילוכים מיוחדים, וזה בדיוק מה שעשיתי, כמובן שרכשתי גם שרשרת הגנה מתאימה ונקטתי בכל אמצעי זהירות למנוע הישנות הגניבה. אחרי ארבע חודשים של עונג עם אופניים משובחים אלו, גיליתי בוקר אחד שגם הללו עברו לידי גנבים ערלי לב. אינני זוכר כמה זוגות אופניים "נלקחו" ממני בעשור האחרון. אבל כבר סיגלתי לעצמי עמידות וחוסן נפשי מפני הגזירה הזו, ושוב ניחמתי את עצמי שעדיפים יסורי ממון על פני בעיות אחרות, שלא כאן המקום לפרטן.

כשנולד בני השביעי ועול הפיזור והאיסוף הפך לקשה ממש, שכן אמור הייתי לבצע שניים שלושה סיבובי בוקר לתת"ם ולגנים, הציע לי ידיד לרכוש אופניים עם מנוע. "אתה לוחץ בעדינות על דוושת הגז והם מרחפים. אתה לא מתאמץ ולא מזיע ומבצע את חלוקת הדור הבא למוסדותיו, בצורה זריזה ונעימה הרבה יותר מאשר עם אופני הילוכים". וגנבים? שאלתי "גנבים נשלחים מן השמים, ותתפלל כל ערב ובקור שאופניך יהיו רואים ואינן נראים לנוכח ידיים גזלניות אלו" אמר. נו טוב, אספתי את כל פרוטותי וחסכוניותי והלוואותי, ורכשתי בכמה אלפי שקלים אופניים חדשים ממונעים, צבעם

היה לבן קרם ונסיעתם חלקה ונעימה להפליא כמעט ללא רעש. הפלא ופלא, זה מכשיר מבורך, שעושה נחת רוח לכל אברך שאין ידו משגת להחזיק מכונית. מבצעי הבוקר היו נפלאים ונוחים ממש, והגעתי לכולל רענן ונינוח, מודה לשי"ת על הרעיון והרכישה והברכה. לא היה מאושר ממני בכל העיר.

שלוש שרשראות כבדות כבלו אותם לקיר החנייה בחצר הבניין האחורית, שלוש תפילות ביום נישאו כדי שלא ישאו חן וחסד וחמדנות בעיני כל רואיהם. החדווה נמשכה בדיוק שלושה חודשים. יום שישי. שבע ורבע בבוקר, שני ילדים בידי, והאופניים הממונעים? אין. שרידי השרשראות החתוכות זעקו את השבר והאובדן. בכיתי, פשוט בכיתי. שאריות ממנוי הסתיימו להן, ההלוואות הן עול על צווארי ועכשיו צא לפיזור ברגליך. עברה עלי שבת קשה, ורק במוצאי שבת נשמתי אויר של נחמה. זה רצון השם והכל לטובה. לוויית 100 דולר מהחברותא שלי, וחזרתי לאופניים הזולים שדורשים כוח ברגליים. נו מילא, יום שישי שבוע אחר כך, סיימתי את מבצע הפיזור ודהרתי על אופני הפשוטות לכיוון המרכול השכונתי. בצומת אני מבחין בתאונה, שוטרים, ניידות, אמבולנסים. עליתי עם אופני למדרכה כדי לעקוף את הפקק. והנה לנגד עיני אופניים ממונעים שנענים על מעקה בטיחות. צבען שחור מבריק, והם אינם דומים לצבע הקרם לבן של אופני הגנובות. חמישה בחורים גברתיים ורעשניים ניצבו בסמוך לאופניים. והביטו בפניו הפצועים, במבט נוקב סקרתי את הממונעות השחורות, כנף אחרי כנף, כידון, רגלית, בטריה לפתע הבחנתי בנקודת כסף בכסא. היא מוכרת לי, אפילו מאד. החלטתי לאזור אומץ ולהודיע לגברתיים ש"אלו האופניים שלי ואני מתכוון לקחתם בחזרה". נשאתי עיני למרומים, ושיוועתי שהעסק לא יסתיים בקטטה. "תראו חמודים" נשמתי עמוק "אלו האופניים שלי!!!". צעיר חסון כבן 21 נפנה אלי "שטויות, הם שלי. ואין לך שום הוכחה". "יש לי, אני מכיר אותך היטב. אם יש בך קצת אמת, בוא איתי למוכר האופניים ושם אוכיח לך". "בסדר", ענה הצעיר וקרץ בזווית עין לחבריו. "אתה תיווכח שאין לך שום סימן שהם שלך...". ושוב נקודת הכסף הקטנה בכסא ניצנצה למול עיני, אי אפשר לטעות בה, אבל זה לא הוכחה מספקת "סע אחרי" ביקשתי מן הצעיר, אני על אופני הדוושות, והוא באופניים ממונעים נוסע באיטיות אחרי. הגענו עד לחנותו של "שלמה אופניים" ביתיים התקשרתי לאשתי וביקשתי שתשלח את בני הבכור עם מסמכי הקניה. שלמה אופניים אחז בניירות, והתחיל לבדוק. מספר שילדה A-5506 "מצטער, מספר השילדה כאן שחוק, נבדוק מספר מנוע. גם הוא שחוק לא נותר ממנו שריד". שלפתי את המפתח הסוויץ', אך הוא לא נתחב פנימה "נו טוב", טענתי "הגנב החליף את הסוויץ', שחק את מספר השילדה והמנוע, אבל אלה האופניים שלי!"

דמעות בצבבו בעיני, ונקודת הכסף הקטנה המשיכה להבהב, כמו אומרת "אל תאמר נואש, תסמוך עלי" "תראה ניסים". אמר שלמה אופניים "אולי נבדוק את הצבע", הוא גרד את הצבע בעדינות, ולא גילה את הלבן קרם. "כנראה שעשו צביעה מקצועית בתנור מיוחד", סיכם שלמה. הצעיר ציף הביט בי במבט נלעג "סתם הטרדתם אותי, אבל בשביל הכבוד שלך שאתה דתי נסעתי איתך". הנשמה שלי שאגה מתוכי "רבנו של עולם אתה יודע שאילו האופניים שלי, עשה משהו" חטטתי בשקית הניירות וגיליתי שם מפתח קטן המיועד לפתיחת מכסה הבטריה הכנסתי אותו לחורו, הודו להשם כי טוב המפתח נכנס חלקות ופתח את המכסה. פניו של הצעיר התכרכמו, והחווירו קלות. "שלמה אופניים" ערך סיכום מחודש, "כן בחורציק אלו האופניים שלו, מפתח הבטריה הוא יחודי למוצר הפרטי. זה אפילו רשום ברשיון". "אז מי שמכר לי את האופניים רימה אותי, התנצל הבחור. "אם אתה רוצה את אופנייך בחזרה, שלם לי 400 שקל כי שיפצתי אותם, הכנסתי גם חלפים חדשים, אני לא מוכן להפסיד. תשלם, תקבל".

סליחה... נוכל להיפגש. ר' לוי, נפגשנו עוד באותו לילה, הוא סיפר לי מסכת חיים נוראית של ילד שגדל בבית בלא מינימום של ערכים, משפחה שהכל מותר בה. "אני לא רוצה להיות כמו האחים שלי" התחנן, "תציל אותי, זה לא סתם שזיהית את האופניים שלך... זה לא סתם שבאתי אחריו ל"שלמה אופניים", זה לא סתם שעלה בראשך לבדוק את מפתח מכסה בטרייה". עד כאן הסיפור. חלפו מאז חודשיים ימים, אנחנו נפגשים שלוש פעמים בשבוע ולומדים פרק "אלו מציאות", הסברתי לו שצורבא מרבנן כלומר תלמיד חכם, יכול לקבל את אבידתו בטביעת עין, ואפני אנפוריא שכמעט אין ראייה לזיהויים ושיש בהם נקודת כסף פיצפונת בכסא, עונים גם על הכלל הזה, ורגע ר' לוי, שלא תחשוב לרגע שאני תלמיד חכם. אני אברך פשוט, ונקודת הכסף תעיד על כך.

מאחורי הסיפור:

את האברך אני מכיר, גם באופניו הממונעים זכיתי לחזות. אם זכרוננו אינו מטעני, זה לא הסיפור הראשון שאני מוציא לאור, ובו הגנב זוכה באמצעות גניבתו, לשוב לאבינו שבשמים. ממצוקותיהם- יושיעם.

(מתוך סידרת ספריו של הרב יעקב (קובי) לוי.)

האמת היא שהזמנתי ניידת, אך זו בוששה לבוא. בכיסי היו 400 שקל שנועדו לקניות השבת. התחלתי להתחשבן. אם אתן לגנב את הכסף, אין לי קניות לשבת, וחוף מזה שזו גזילה על גזילה. אבל רציתי להציל את האופניים היקרים, ותחבתי 4 שטרות של מאה שקל לידו. לפתע הגיע מלאך משמים. שכן שלי, יהודי מסורתי ששמע על הפרשייה ועל תביעתו של הבחור. הוא חיבק את הבחור בכתפיו ופנה עמו לפינת החנות ואמר לו "תקשיב חבוב, אני מאמין לכל מילה שלך, סדירו אותך וקניתי אופניים גנובים, ועכשיו אתה דורש ממנו 400 שקל, שזה הלחם והחלב של שבעה תינוקות, אני חילונוי ואתה חילונוי, ושינוי יודעים שהקב"ה אוהב לומדי תורה, היהודי הזה לומד תורה ומתפרנס בדוחק, והוא שילם לך את מה שאתה דורש, אבל אני חייב להזהיר אותך שעכשיו פתחת חשבון עם בורא עולם, שלא אוהב את המעשה הזה". הבורציק הוציא את השטרות מכיסו והחזירם לי. חזרתי עם אופני הממונעים השחורים והביתי? צהלה ושמחה.

בחצות לילה צילצל הפלאפון. "שלום, אני דניאל של האופניים, אין לי מושג מדוע נסעתי אחריו כמו טלה מכושף, יכולתי לברוח ולהיעלם לך, אבל הרגשתי כמו חתיכת ברזל שנדבקת למגנט. אני מודה, אני הגנב. אני מבקש

תפלה

ריבוננו של עולם!

זכה אותי תמיד לחשוב טוב, ללמד כף זכות, להפסיק לתת "פירוש רש"י להתנהגות של השני כי הרבה פעמים אני נפגע, או שאני כועס, וכשאני זוכה לשמוע את האמת, אני מופתע שהוא בכלל לא שם לב, בכלל לא התכוון, זה הכל נדמה לי.

נדמה לי שהשני מתעלם ממני, כאילו אני לא קיים, כאילו אני אוויר, ובמקרה הפחות טוב,

הוא מסתכל עלי בעיניים לא טובות ומי יודע מה עשיתי לו או מה הוא כבר שמע עלי, ובסוף מסתבר שמה שחשבתי עליו, הוא חשב עלי.

נדמה לי שהשני קצת נפגע ממני, וכשאני ניגש לבקש ממנו סליחה הוא בכלל לא מבין על מה אני מדבר, וזה רק מראה לי שרוב בני אדם נקיים, לא עושים חשבונות מיותרים, לא מתרגשים מכל דבר, מלמדים כף זכות, ואני???

ריבוננו של עולם, זכה אותי לחשוב טוב על

כולם, וכל פעם שאני רואה בשני משהו שנראה לא טוב, להפוך את המחשבה, להפוך את זה לטוב, לנסות ולמצוא בו נקודה טובה ולהתרכז בה, לחשוב שהוא בן שלך אבא, בן של מלך ואם אתה אוהב אותו אז גם אני צריך.

זכה אותי לחשוב שאם הוא עשה משהו "לא טוב" הוא בודאי מתחרט, בודאי יעשה תשובה, ככה להסתכל על יהודי.

ריבוננו של עולם זכני לחשוב טוב.

שבת שלום והנחה!
מנחם אזולאי

בכל נושא אישי - ניתן לפנות לכותב העלון בפקס. 02-6242148

בכל נושא אחר - ניתן לפנות לטלפון 050-4178148

העלון טעון גניזה

להורדת העלון: מאתר "אור האמונה" - ohrhaemuna.com

מאתר "לדעת" - http://ladaat.info/gilyonot.aspx

להצטרפות לרשימת התפוצה: r.m.azolai@gmail.com